

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. D.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2015, č. j. KUZL-55129/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2017, č. j. 41 A 65/2015 – 23,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2017, č. j. 41 A 65/2015 – 23, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 7. 9. 2015, č. j. KUZL-55129/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod ze dne 28. 4. 2015, č. j. OS-D/1340/15/9/On, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod ze dne 16. 10. 2014, č. j. OS-D/2056/24/14/Po, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

(dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl dopustit dne 28. 4. 2014 v 15:10 hod. na silnici č. I/50 mezi obcemi Uherský Brod a Bystřice pod Lopeníkem tím, že předjížděl vozidlo v úseku, v němž je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 8000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

[2] Rozhodnutí o přestupku bylo doručeno zmocněnci žalobce, K. S., který proti shora uvedenému rozhodnutí podal v zákonné lhůtě odvolání. Žalovaný jej rozhodnutím ze dne 3. 3. 2015, č. j. KUZL-72345/2014, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Toto rozhodnutí bylo dne 16. 3. 2015 doručeno zmocněnci žalobce a téhož dne také nabylo právní moci. Žalobce se však podle svého tvrzení o tomto rozhodnutí nedozvěděl, protože jej o něm zmocněnec neinformoval.

[3] Následně dne 2. 4. 2015 v 08:45 hod. v obci Šumice byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR při řízení motorového vozidla. V průběhu silniční kontroly vyšlo najevo, že žalobce není ode dne 16. 3. 2015 (tj. od právní moci správního rozhodnutí uvedeného v předchozím odstavci) držitelem řidičského oprávnění, neboť ho pozbyl v důsledku uložené sankce zákazu řízení motorových vozidel. Správní řízení o tomto přestupku, který spočíval v řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění [§ 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o silničním provozu], bylo také vedeno Městským úřadem Uherský Brod jako správním orgánem prvního stupně. Ten žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku rozhodnutím ze dne 28. 4. 2015, č. j. OS-D/1340/15/9/On, které bylo žalobci doručeno dne 5. 5. 2015. Jelikož proti němu žalobce nepodal v zákonné lhůtě odvolání, rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 5. 2015.

[4] Proti rozhodnutí dle předchozího odstavce podal dne 22. 5. 2015 Ing. M. J. blanketní odvolání prostřednictvím emailu bez zaručeného podpisu. Učinil tak po uplynutí zákonné patnáctidenní lhůty pro podání odvolání [§ 83 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád], k odvolání nedoložil plnou moc ani jiný doklad osvědčující, že byl žalobcem k jednání za jeho osobu zmocněn. Aniž by správní orgán prvního stupně reflektoval opožděnost podaného odvolání a chybějící doklad existence zástupčího oprávnění, vyzval Ing. J. k doplnění „odvolání“ a po určitou dobu s ním jednal, jako kdyby odvolání bylo řádně podáno žalobcem (resp. Ing. J. jako jeho oprávněným zástupcem).

[5] Správní orgán ověřoval zástupčí oprávnění u žalobce, nikoli u Ing. J. jako jeho zástupce. Žalobce sám správnímu orgánu nejprve ústně, poté i písemně sdělil, že v příslušném řízení (č. j. OS-D/1340/15/9/On) plnou moc nikomu neudělil. V prvním správním řízení (viz odst. 1 tohoto rozsudku) prý zmocnil k zastupování Mgr. Topola a pana S. samostatnou plnou mocí se správně uvedenou spisovou značkou, která je odlišná od spisové značky druhého správního řízení. Ani jedním z nich však nebyl informován, že zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel za porušení zákazu předjíždění je již pravomocný. Z tohoto důvodu také spáchal přestupek, který spočíval v řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění [§ 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o silničním provozu]. Proto by nyní chtěl odstoupit od tzv. pojištění proti přestupkům, což mu ovšem znesnadňuje fakt, že by byl v tomto případě nucen uhradit veškeré náklady spojené se svým zastupováním. Žalobce sám nakonec vyjádřil přání, aby

právní moc prvostupňového rozhodnutí a tím tedy i okamžik, od kterého mu bude běžet trest zákazu činnosti, nastal co nejdříve.

[6] Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015, č. j. KUZL-55129/2015, zamítl odvolání učiněné Ing. J. pro nepřípustnost.

[7] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou. Odmítl zejména tvrzení žalovaného ohledně neudělení plné moci Ing. M. J. a výslovně prohlásil, že Ing. J. byl jeho zástupcem v předmětné věci (odstavec 5 žaloby ze dne 18. 11. 2015). Žalobce také poukázal na to, že Ing. J. jménem žalobce v řízení jednal a správní orgán prvního stupně mu též zasílal kopie spisového materiálu. V průběhu řízení tak nemohlo být o existenci zmocnění k jednání pochyb. Dále žalobce uvedl, že pokud se jej správní orgán telefonicky dotazoval, zda v řízení o zadržení řidičského průkazu někoho ke svému zastupování zmocnil, pak si správní orgán nesprávně vyložil, jaké řízení má na mysli – tj. zda prvně uvedené řízení dle odstavce [1] výše (dále jen „první správní řízení“), anebo druhé řízení dle odstavce [3] výše (dále jen „druhé správní řízení“); obě správní řízení byla vedena pod totožnou spisovou značkou. Žalobce měl za to, že řeč je o prvním správním řízení, a proto uvedl ve vztahu k druhému správnímu řízení nesprávnou informaci, že Ing. M. J. jeho zmocněncem není.

[8] Krajský soud v Brně vyhodnotil žalobní námitky stěžovatele jako nedůvodné a stěžovatelovu žalobu zamítl. Potvrdil závěr žalovaného, že odvolání bylo podáno neoprávněnou osobou, neboť žalobce a ani jeho údajný zmocněnec Ing. M. J. nedoložili správnímu orgánu plnou moc, a to ani přes výzvu k odstranění vad podání. Odvolání pak bylo správně posouzeno jako nepřípustné (§ 92 odst. 1 správního řádu), a proto bylo zamítnuto. Krajský soud neměl pochybnosti o vůli žalobce projevené ve správním řízení ohledně zastoupení Ing. J. a odmítl také, že by mohlo dojít k záměně dvou správních řízení. Ze správního spisu zřetelně plyne, že spisové značky prvního a druhého správního řízení byly odlišné (sp. zn. OS-D/2056/24/14/Po a sp. zn. OS-D/1340/15/9/On) a ohledně *druhého* správního řízení se žalobce jednoznačně vyjádřil, že v této věci nikoho nezmocnil jednat za svoji osobu. Pod uvedeným sdělením je vlastnoruční podpis žalobce.

II. Kasační stížnost žalobce

[9] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[10] Stěžovatel předně namítal, že se krajský soud nevypořádal s žalobními námitkami a pouze převzal argumentaci žalovaného, kterou uvedl ve správním rozhodnutí. Žalobce totiž namítal, že přípis, ve kterém sděluje, že nikoho k zastupování v řízení nezmocnil, se vztahoval k jiné právní věci (tj. k prvnímu správnímu řízení), která je vymezena identickou spisovou značkou. Krajský soud však tuto námitku nereflektoval. Dále stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že argumentoval pouze tím, že ve spise není obsažena plná moc udělená Ing. J. Naopak nezohlednil tvrzení žalobce, že s Ing. J. správní orgány komunikovaly, vyzvaly jej k doplnění odvolání a doručily mu i kopii spisu. Z těchto skutečností je podle stěžovatele zřejmé, že správní orgány považovaly zmocnění v předmětném správním řízení za prokázané.

[11] Správní orgány také podle stěžovatele pochybily, pokud vyzvaly pouze jeho samého k předložení plné moci a nepožadovaly předložení plné moci od Ing. J. Ten je totiž osobou ve správním řízení zběhlou, a právě proto je kompetentní k řádnému objasnění nejasností ohledně zastupování stěžovatele.

[12] Dále stěžovatel vnímá podle svých slov jako „unfair“, pokud krajský soud vyjádřil právní názor, že učiněné odvolání – i kdyby bylo přípustné – by mělo být zamítnuto pro opožděnost. Soud totiž hodnotil včasnost podaného odvolání, když naopak stěžovatel sám se v žalobě mohl vyjadřovat pouze k otázce přípustnosti podaného odvolání, nikoliv k jeho včasnosti. Navíc stěžovatel toto hodnocení soudu považuje za nesprávné a má za to, že jeho zástupce podal odvolání v zákonné lhůtě.

[13] Nakonec stěžovatel spatřuje důvod pro zrušení kasační stížností napadeného rozsudku v pochybení krajského soudu, který opomenul přiznat Ing. M. J. právo „vedlejšího účastníka řízení“ [zřejmě míněno právo *osoby zúčastněné na řízení* podle § 34 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) – pozn. Nejvyššího správního soudu]. V této souvislosti pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42, z něhož vyplývá, že v obdobných případech je nutné přiznat tomu, jehož odvolání bylo zamítnuto, postavení *vedlejšího účastníka* (zřejmě opět míněno postavení osoby zúčastněné na řízení).

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti do okamžiku vydání tohoto rozsudku nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

IIIa. Otázka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, tedy tím, zda je napadený rozsudek srozumitelný a zda je v jeho odůvodnění uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok (k nepřezkoumatelnosti viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, resp. jiná vada řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal.

[18] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud se nevypořádal se žalobními námitkami a pouze převzal argumentaci žalovaného, kterou uvedl v napadeném rozhodnutí.

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný a odpovídá požadavkům vyplývajícím ze shora uvedené judikatury. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud proto považuje rozsudek krajského soudu za vnitřně souladný, srozumitelný a plně přezkoumatelný. Skutečnost, že se krajský soud se závěry žalovaného ztotožnil, sama o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nezakládá (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

[20] Byť si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných žalobních námitek, nezakládá způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Uvedený postup odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní jako s celkem (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, či nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04).

IIIb. Otázka zástupčího oprávnění

[21] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že opomenutí správních orgánů jednat s Ing. J. jako tvrzeným zástupcem stěžovatele způsobuje, že řízení před správními orgány je zatíženo těžkou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační námitka stěžovatele ohledně pochybení správních orgánů, jež vyzvaly pouze jeho samého k předložení plné moci a nepožadovaly předložení plné moci od Ing. J., je tedy důvodná. Toto pochybení zakládá podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[22] Podstatnou právní otázkou je zde to, zda Ing. J. byl oprávněn jednat v relevantním (druhém) správním řízení jako zástupce stěžovatele a podat odvolání, a též jak měl na nedostatek zmocnění reagovat správní orgán.

[23] Ze správního spisu je patrné, že žalovaný dal správnímu orgánu prvního stupně pokyn, aby k odstranění vad vyzval přímo účastníka správního řízení (stěžovatele) a nikoliv jeho zástupce (Ing. J.). Správní orgán prvního stupně podle tohoto pokynu telefonicky kontaktoval přímo stěžovatele a získal od něj nejprve ústní a pak i písemné vyjádření (ze dne 26. 8. 2015), kde stěžovatel uvedl toto: „[V]*e věci OS-D/1340/15/9/On jsem nikoho nezmocnil jednat za moji osobu*“. Podle úředního záznamu ze dne 13. 7. 2015 stěžovatel uvedl, že „*žádnou plnou moc Ing. J. ani nikomu jinému v tomto řízení neuděloval a vůbec neví, že bylo podáno odvolání*“. Současně však poukázal na jakousi smlouvu s pojišťovnou, přičemž nelze vyloučit, že obsahem smlouvy je i ujednání o jeho zastupování ve správních řízeních (stěžovatel prohlásil, že „*když má toto pojištění, nemusí se o nic starat*“). Podle úředního záznamu stěžovatel tuto smlouvu s pojišťovnou chtěl vypovědět, ale „*zjistil, že to není možné, protože prý ve smlouvě je někde uvedeno, že by musel zpětně uhradit veškeré náklady spojené se zastupováním ve správních řízeních a to si nemůže finančně dovolit*“.

[24] Dle § 37 odst. 3 správního řádu „*nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*.“ Jinou vadou podání ve smyslu citovaného ustanovení může být například právě neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce účastníka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2016 – 32).

[25] Nejvyšší správní soud v případech obdobných posuzované věci opakovaně judikoval, že k odstranění vad plné moci či pochybností o jejím udělení je primárně vhodné vyzvat *zmocněnce*, a teprve nereaguje-li tento, pak samotného účastníka (viz k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 32, nebo ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 34/2016 – 35). Odstranění vady spočívající v nedostatku prokázání zastoupení totiž není úkonem ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu, který musí být doručen pouze účastníkovi řízení, neboť tento není povinen něco osobně vykonat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 As 181/2015 – 34).

[26] Dne 22. 5. 2015 Ing. J. správnímu orgánu prvního stupně doručil blanketní odvolání, ve kterém označil stěžovatele jako svého zmocnitele. Po předložení správního spisu v rámci odvolacího řízení žalovaný následně zjistil, že se ve správním spise nenachází žádná plná moc, kterou by stěžovatel tomuto údajnému zmocněnci udělil, a poté již správní orgán prvního stupně věc řešil přímo se stěžovatelem, jak je uvedeno výše.

[27] Správní orgán prvního stupně při odstraňování vad podání Ing. J. tedy nepostupoval v souladu se zákonem a relevantní judikaturou uvedenou v odstavci [25] tohoto rozsudku. Povinností správního orgánu totiž bylo vyzvat *zmocněnce* (Ing. J.), aby předložil plnou moc, nikoli požadovat prokázání zmocnění přímo u *stěžovatele* jako účastníka řízení a eventuálního zmocnitele. Navíc ani vyjádření stěžovatele samotného není zcela bezrozporné, neboť poukázal na existenci určité smlouvy („o pojištění“), jejímž obsahem by eventuálně mohlo být i zástupčí oprávnění. Kopii této smlouvy však správní orgán neopatřil. Stěžovatel sám přímo v žalobě existenci zástupčího oprávnění v dané době potvrdil. Nelze tedy spolehlivě vyloučit, že Ing. J. byl k podání odvolání řádně zmocněn a mohl být proto dotčen tím, že žalovaný odvolání jako nepřípustné zamítl.

[28] Výše uvedené pochybení prvoinstančního orgánu mohlo mít vliv na správnost rozhodnutí ve věci samé, a je proto důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

IIIc. Postavení osoby zúčastněné na řízení

[29] Druhou podstatnou otázkou je, zda krajský soud zatížil své řízení vadou, jestliže opomenul přiznat právo osoby zúčastněné na řízení Ing. M. J.

[30] Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení ty osoby, jež byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Navrhovatel je

povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy (§ 34 odst. 2 s. ř. s.).

[31] Z předloženého soudního spisu vyplývá, že stěžovatel *neoznačil* Ing. J. jako osobu, která přichází v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení. Současně ani krajský soud s ním jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.

[32] V rozsudku ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud žalobce v žalobě neoznačil osobu, o jejímž možném postavení osoby zúčastněné na řízení před soudem nebylo pochyb, bylo povinností předsedy senátu tuto osobu vyrozumět o probíhajícím řízení a vyzvat ji, aby oznámila, zda bude svá práva v řízení uplatňovat. Nedostál-li krajský soud této povinnosti a takovou osobu v řízení zcela pominul, trpí jeho rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a pro kterou je tedy nutno toto rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by krajský soud nevyrozuměl o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s., zatížil by soudní řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42).

[33] V daném případě Ing. J. splňoval podmínky pro to, aby mohl být posouzen jako osoba zúčastněná na řízení (viz odst. [30] a [32] tohoto rozsudku). Krajský soud tedy pochybil, pokud s ním jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal. Předmětem řízení před krajským soudem totiž byl přezkum rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání učiněné zmocněncem, které bylo posouzeno tak, jako by jej činil zmocněnec sám za sebe. Z tohoto důvodu mu svědčilo postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť byl zajisté osobou přímo dotčenou ve svých procesních právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).

[34] Nejvyšší správní soud při zvažování toho, zda uvedený postup krajského soudu by byl či nebyl důvodem pro zrušení kasační stížností napadeného rozsudku, vycházel ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 – 190, podle kterého ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (ve spojení s § 109 odst. 4 s. ř. s. v nyní účinném znění) nehovoří o vadě, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí, ale o vadě, která mohla takový vliv mít. Pro závěr o nutnosti aplikace citovaného ustanovení tedy postačí i důvodná pochybnost o zákonnosti napadeného rozhodnutí v příčinné souvislosti se zjištěnou vadou řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42). V projednávané věci pak soudu důvodné pochybnosti ve smyslu shora uvedeného judikátu vznikly, neboť není najisto postaveno, jakou roli Ing. J. v řízení měl, a tedy ani jak jsou úkony jím učiněné v rámci správního řízení relevantní.

[35] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil napadený rozsudek, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V dalším řízení musí správní orgány vyzvat Ing. J. jako (domnělého) zástupce k předložení plné moci či jiného osvědčení existence řádného zástupčího oprávnění v době,

kdy Ing. J. podal odvolání. Pokud by se zjistilo, že Ing. J. v dané době zástupcem stěžovatele byl, správní orgán se musí zabývat včasností odvolání.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[36] S ohledem na shora uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, předcházejícího rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dospěje-li Nejvyšší správní soud k závěru o důvodnosti kasační stížnosti, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Pravomoc k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu přitom není vázána na návrh stěžovatele; je to kasační soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[37] V daném případě jsou dány důvody k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Správní orgán prvního stupně a následně i žalovaný zatížily svá rozhodnutí vadou, která měla vliv na jejich zákonnost. Podle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. budou správní orgány při dalším rozhodování ve věci vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu (k možnosti obdobného postupu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 78/2012 – 35, či ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 – 42).

[38] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalovaného podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu náleží. Náklady řízení žalobce v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích zaplatil stěžovatel celkově 8000 Kč. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění od 1. 1. 2013]. Soud proto stěžovateli přiznal částku 12 342 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, podání žaloby a kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], ke třem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleží odměna navýšená o 21 % (§ 14 advokátního tarifu). Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 20 342 Kč. Tuto částku je

žalovaný povinen zaplatit na účet stěžovatelova advokáta Mgr. Jaroslava Topola do 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu